

Karşıdevrim ve “İslam Devleti” örgütlenmesi

Ghayath Naisse

Ana akım medya ve başlıca emperyalist ülkelerin liderlerine bakacak olursak dünya, geçtiğimiz Haziran ayından beri sadece Arap bölgesi ülkelerinin güvenliğini değil, “dünya barışı”nı ve başını Amerika Birleşik Devletleri’nin çektiği doğulu ve batılı emperyalist ülkelerin “ülke güvenliği”ni de doğrudan etkileyecek yeni bir tehlike altında. Hatta bu tehlike öyle boyutlara ulaşmış durumda ki, BM Güvenlik Konseyi 15 Ağustos 2014 tarihinde kabul ettiği 2170 sayılı karar uyarınca İslam Devleti ve El-Nusra Cephesi’ni terörist ilan ederek, aynı kararın güç kullanımını düzenleyen 7. bölümü kapsamında bu güçlere karşı önlem alınmasını da onayladı. Karar aynı zamanda bu güçleri destekleyen ya da onlara yönelik yardımda bulunanlara yönelik cezai yaptırımlar da içeriyor. “İslam Devleti”nin örgütlenmesine yönelik bu tehlike alarmı geçtiğimiz sene 3 Temmuz’da Devlet’in hilafeti ilan etmesi üzerine verildi.

Irak, Harap Edilen Ülke

Irak, 1968’den itibaren Baas’ın gölgesi altında önce Hasan El-Bekir sonra Saddam Hüseyin tarafından yönetilen diktatör ve kanlı bir rejime maruz kaldı. Özellikle petrol olmak üzere doğal kaynakların zenginliği üzerine kurulan bu rejim, ülkedeki, bölgenin en büyük ve aktif komünist ve işçi hareketlerinden biri olarak sayılan hareketi de bastırdı. Rejim, aynı zamanda Halepçe’de sivillere yönelik yapılan kimyasal saldırının da dahil olduğu gaddar yöntemler kullanarak Kürt ulusal kurtuluş hareketini de ortadan kaldırmak için elinden geleni yaptı.

Geçmişte Irak’ta iktidarı elinde tutan Baas Partisi, her ne kadar barbarca yöntemler konusunda benzerlik gösterebilir de, önce baba Esad, sonrada rejimin

varisi oğlu tarafından yönetilen Suriye'deki kardeş ve rakip partisinden, meşruiyetinin şovenist bir Arap milliyetçiliği fikri üzerinde yükselmesi konusunda ayrılıyor. Konu gerek yoksul ve popüler kitlelerin, gerekse komünist ve işçi hareketinin temelini oluşturan "Şii" çoğunluk ve Kürtler olduğunda, Baas, Şii çoğunluğu şoven söylemde yaygın olduğu üzere Safevi ve "İran" kökenli olmakla, Kürtler'i ise İsrail'in ajanı olmakla suçlamakta tereddüt etmemişti.

Otuz Yıllık Savaş, Yıkım ve Tahribat

Irak'ta 1980'den beri, yani otuz yılı aşkındır fiilen süren savaş koşulları Irak toplumsal yaşamının her alanında yıkıcı etkiler bırakmış durumda. Saddam Hüseyin'in burjuva ve diktatör rejiminin 1980 yılında İran'a karşı başlattığı ve Birinci Körfez Savaşı olarak bilinen 8 yıllık savaş Irak'ta ağır bir tahribat yarattı. Bu savaş sonrasında Irak'ta ortaya çıkan altyapı kaybının maliyeti 200-350 milyon dolar arası olarak hesaplanıyor.

Baas rejiminin İran'a karşı sürdürdüğu savaşın bitiminden iki sene sonra, aynı rejim, 1990 yılı Ağustosunun ilk günlerinde Kuveyt'le yaşanan bölgesel anlaşmazlık, Körfez ülkeleri ve Suudi politikalarında Saddam Hüseyin rejimi aleyhine yaşanan değişikler üzerine, süregelmış işbirliğinden kuşatmaya geçiş yaparak Kuveyt'i işgal etti. Bu durumu sadece bölgedeki değil, Sovyetler Birliği'nin ve Doğu Bloku'nun parçalanma sürecinden de yararlanarak tüm dünya çapındaki egemenliğini kanıtlamak için bir bahane olarak gören Amerikan emperyalizmi, 1991 yılı başında Irak'a karşı İkinci Körfez Savaşı olarak bilinen yıkıcı bir savaş başlatarak Irak'ın Kuveyt'teki birliklerini ortadan kaldırdı. Bu, Irak altyapısında yaklaşık 232 milyar dolar çapında ek bir kayıp oluşturdu. İkinci Körfez Savaşı'nı, Üçüncü Körfez Savaşı olarak adlandırılan 2003 yılında Amerika'nın Irak'ı işgaline kadar süren ve en kanlı dönemlerden biri olan görülen katil bir emperyalist abluka takip etti. Sadece Birinci ve İkinci Körfez Savaşları sonucunda toplam 1.5 milyon sivil ve ordu mensubu insan hayatını kaybetti.

Bu ölümler sonucu Irak'ın yaşadığı ve yaşayacağı kayıp ortalama bir trilyon 193 milyar dolar olarak ölçülüyor. Başka bir deyişle bu Irak'ın 85 senelik petrol

gelirine tekabül ediyor. Ama farklı politik görüşlere mensup Iraklı kitlelerin tamamının inanılmaz direnişisi sonucunda Irak'ta yenilgiye uğratılan Amerikan emperyalizmi 2011 yılında bölgeden çekilmek zorunda kaldı. Ancak Amerikan emperyalizmi bölgeden çekilmeden önce, durumun felaket olarak tabir edilebilecek karakterini kötüleştirmekten başka hiç bir işe yaramayan ve Iraklıların ezici bir çoğunluğunun aleyhine olan mezhepçi kotalar üzerine yükselen zayıf ve yozlaşmış bir politik rejim inşa etti. Mezhepçi dışlama politikalarının sonucu olarak Iraklı geniş sektörlere zarar veren sosyal ve politik adaletsizliğin yanı sıra izlenen « Baas'ın tasfiyesi » politikaları, sayıları yüz binleri bulan kamu görevlilerinin ve eski rejimin ordu mensuplarının da görevlerinden alınmasına, bunun sonucu olarak da bu grupların Amerikan işgali tarafından başa getirilen rejime karşı sonu olmayan bir düşmanlık beslemesine yol açtı. Bu mezhepçi politikalara karşı gelişen düşmanlığın örgütlü bir politik tavır şeklinde ortaya çıkmak yerine çoğu zaman gerici bir karşı mezhepçi tavır şeklinde ortaya çıkması ise, Nuri El-Maliki'nin mezhepçi ve yozlaşmış politikalarını giderek daha da sertleştirmesine yol açtı.

Temeller

Yaygınca bilindiği ve pek çok yerde yazıldığı üzere ilerleyen dönemlerde "İŞİD" olarak bilinecek yapının temelleri Amerika'nın Irak'ı işgali sonrasında yüksek sayıda cihatçının işgale karşı direnmek adına bölgeye akın ettiği 2004 yılında, Ürdünlü Ebu Musab el-Zerkavi'nin kurduğu "savaş ve birleşme grubu" ile atıldı. Grup Bin Ladin'e bağlılık yemini ettikten sonra ismi "Mezopotamya ülkelerinde Cihat El-Kaidesi" olarak değişti. Ancak el-Zerkavi'nin 7 Haziran 2006'da öldürülmesinin ardından aynı yılın 15 Ekim günü "Irak İslam Devleti"nin kuruluşu dünyaya duyuruldu. 19 Nisan 2010'da Ebu Ömer el-Bağdadi ve Ebu Hamza el-Muhacir sırayla örgütün başına geçtikten sonra son olarak Ebu Bekir el-Bağdadi örgütün şefi ve halife olarak ilan edildi.

"Irak İslam Devleti" özellikle Saddam Hüseyin rejiminin ve Baasçıların onlarca subayı, özellikle bu subayların mensubu oldukları Aşrın Devrimi Tugayları, İslamcı Ordu, Muhammed'in Ordusu, Nakşibendi Kardeşliği Ordusu gibi farklı silahlı güçler ortadan kalktıktan sonra, bu kesimleri kendi saflarına çekerek Irak'ın

gelmiş geçmiş en önemli örgütlerinden biri konumuna geldi. Örneğin Nakşibendi Kardeşliği Ordusu Baasçı bir temelden gelse de, Amerikan işgali tarafından inşa edilmiş bir rejim karşısında modern siyasi ifadeden çoğu zaman yoksun bir Sünni sosyal çevreye yaklaşmak adına İslam tezlerini kabul etti. Bunun dışında Amerikan işgaline ve mezhepçi kotalar üzerine yükselen politik rejime karşı çıkan pek çok farklı silahlı gruptan bahsedilebilir.

Bu gruplar bir yandan ortaya çıkmalarını sağlayan dinci ve mezhepçi bir aşırılık üzerinden kendilerini tasvir ederlerken diğer yandan ülkedeki sosyal ve ekonomik yıkım ve Sünniler'in mezhepçi bir rejim tarafından maruz bırakıldıkları politik ve mezhepçi ayrımcılık sonucunda artan eşitsizliğe karşı gelişen birer tepki de teşkil ediyorlar. Irak İslam Devleti'nin örgütsel, askeri ve istihbarat alanlarında kendini geliştirmesi adına önemli rol oynayan Baasçı subaylardan biri albay Hacı Bekir (gerçek adı Samir Ebu Muhammed el Halifi)'di. Ona yanı sıra çavuş Ebu Mohand el-Svedani, albaylar Ebu Muslim el-Turkmeni, Abdurrahim el-Turkmeni, Ali Esved el-Ceburi, yarbaylar Ebu Amor el-Naimi, Ebu Ahmed el-Elvani, Ebu Abdurrahman el-Bilavi, Ebu Akil Mussul ve Ebu Ali el-Enbari gibi görece daha az tanınan pek çok isimden bahsetmek de mümkün. Bu isimlerin hepsi İslam Devleti'nin yönetim kadrosu içinde bulunuyorlar.(1)

Irak'ta yukarıda bahsedilen koşullar altında şovenist milliyetçi bir inanca sahip despot ve dogmatik bir rejim tarafından bilenmiş Baasçı subaylar ve el-Kaide'nin cihatçı tutumunu benimseyen Selefi cihatçı bir tekfir akımının birleşmesiyle ortaya çıkan ve ilerleyen dönemde "Irak ve Levant İslam Devleti (İŞİD/ILİD)" ismini alan "Irak İslam Devleti"ni diğer geleneksel cihatçı gruplardan ayırtıran aslında tam da bu birleşmenin ürünü olarak ortaya çıkmış olması. Bu örgüt açık bir askeri, politik ve iletişim stratejisi izleyerek toplumdaki demokratik ve ilerici tüm koşulları ortadan kaldırıp yerine olabildiğince gerici ve zalim bir Devlet (Hilafet) inşa etmek adına savaşıyor.

İsimleri bir kenara bırakırsak İŞİD'in lider kadrosunu çoğunlukla Iraklılar oluşturuyor. Bir Suriyeli dışında örgüt içindeki en önemli 20 komutanın hepsi Iraklı.

IŞİD'in Yapısı

Suriye rejimi daha barışçıl kitle gösterilerinin başlangıcından itibaren bu gösterilerin rejimin devamlılığı için teşkil ettiği tehlikenin farkındaydı. Tam da bu yüzden en başından beri göstericileri terörist ve tekfirci ilan etti. Özellikle devrimin ilk yılında rejim güçleri tarafından acımasızca öldürülen ve işkence edilen göstericilerin görüntüleri rejimin kendi istihbaratı tarafından sosyal medya üzerinde paylaşıldı ve mezhepçi bir provokasyon politikası izlenerek devrim sanki mezhepçi Sünni bir ayaklanmaymışçasına resmedildi. Olayların mezhepçi karakterine vurgu yapan bu kurnazca politika da en çok rejimin işine yaradı. Bu da yetmezmişçesine rejim, 2011 yılının ikinci yarısında ve 2012 yılının başında Irak'tan dönüşlerinde tutukladığı yüzlerce cihatçı mahkumu da serbest bıraktı.

El-Nusra cephesinin asıl çekirdeği Irak'ta, "Irak İslam Devleti"nin içinde zaten etkinleşmişti. Irak İslam Devleti, 2011 yılının ikinci yarısında El-Nusracılar'ı orada el-Kaide'nin bir kolunu kurmaları için Suriye'ye yolladı. Bu görevi başarıyla gerçekleştiren el-Nusra'nın ismi 2012 yılının başlarında duyulmaya başlarken, hem örgütün üyelerinin cesareti ve disiplini, hem de örgütün Özgür Suriye Ordusu (ÖSO)'nu nitelik ve nicelik açısından oldukça geride bırakan silahlanması el-Nusra'nın ün ve etki kazanmasını sağladı. Bu nedenlerden ötürü rejime karşı savaşmaya hevesli pek çok Suriyeli genci kendine saflarına devşirebilen örgüt henüz bu aşamada, en azından kamuoyu önünde bir İslam Devleti kurma projesinden bahsetmiyordu.

Nisan 2013'den itibaren lider Ebu Bekir el-Bağdadi'nin Irak İslam Devleti'ni el-Nusra ile birleştirerek tek bir örgüt altında toplamaya yönelik emri üzerine, Suriye'de el-Kaide'ye bağlı el-Nusra içerisinde bir ikiye bölünme yaşandı; bir grup emre itaat edip IŞİD'e katılırken diğeri bu birleşmeyi reddederek ayrı bir örgüt olarak kalmayı seçti. Her ne kadar her iki kamp da aynı gerici ve terörist dini ideolojiden geliyor olmalarına rağmen, stratejileri ve çıkarları adına yaşadıkları uyumsuzluk iki kampın silahlı olarak karşı karşıya gelmesiyle sonuçlandı. Durumu İtalyan filozof Antonio Labriola'nın kelimeleriyle ifade etmeye çalışırsak, fikirler gökten zembille inmedi ve lafla peynir gemisi yürümedi.

Bu iki grup arasındaki anlaşmazlığı daha iyi anlamak adına IŞİD'in Baasçı milliyetçilerin ve Selefi cihatçıların birleşmesiyle ortaya çıkan bir örgüt olduğuna vurgu yapmakta yarar var. 2013 Haziran'ında el-Kaide lideri El-Zevahiri IŞİD'in dağılarak el-Nusra ve Irak İslam Devleti'nin eylemlilik sınırları birbirinden ayrılmış iki ayrı örgüt olarak yollarına devam etmesi adına yaptığı çağrıya Ebu Muhammed el-Adnani şöyle cevap verdi: "Eğer Devlet'i (IŞİD'i) dağıtma kararını kabul edersek, Sykes-Picot Anlaşması'nın sınırlarını kabul etmiş oluruz." Hatırlamakta fayda var; IŞİD, 2014 Haziran'ın ilk günlerinde yürüttüğü propaganda kampanyalarının birinde Irak ve Suriye arasındaki sınırın sembolik olarak ortadan kalktığı görüntüler kullanmıştı.

IŞİD'de ifade bulan bu "milliyetçilik" ve aşırı İslamcılık karışımı Irak ve Suriye sınırlarının da ötesine çıkıp geride kalmış bir geçmişi anımsatarak Müslüman imparatorluğuna gönderme yapıyor. Ebu Bekir el-Bağdadi bunu, 30 Temmuz 2013'de kendini oldukça gerici bir tutumla Siyonist devletin ve Batı'nın düşmanı olarak gösterip milliyetçi ve dini duyguları okşadığı bir konuşma sırasında şu sözleriyle onayladı: "Umma (Müslüman millet) çağını yeniden inşa ediyoruz. Dört bir tarafta bulunan Müslüman tutsakların hepsini serbest bırakmadan, Kudüs'ü geri almadan, Endülüs'e geri dönüp, Roma'yı ele geçirmeden rahat uyuyamayız." El-Bağdadi verdiği mesajda dini vaaz konusunda bile IŞİD'in çatışma ve şiddete olan müsamahasına vurgu yaptı: "Çatışma da vaazın bir parçasıdır ve biz zincirlere vurduğumuz insanları cennete sürüklüyoruz." **(2)**

El-Adnani Ağustos 2013 tarihli konuşmasında İslam Devleti'nin inşasının önemi üzerinde durdu; her ne kadar "imanda ve eylemde gerçek İslam'ı benimsemiş" diğer cihatçı örgütlere karşı olmasa da, onları da önce İslam Devlet'ine ve sonra da kurma hedefinde oldukları Hilafet Devleti'ne bağlılık yemini etmeye çağırdı. El-Adnani 31 Ağustos 2013 tarihli "Kimin dini ve barışseverliği?" adlı mesajında da el-Zevahiri'nin "kardeşlerim" dediği Mısır'ın Müslüman Kardeşler'ini hedef alarak, "(Müslüman) Kardeşler İslamcı bir örtünün altına saklanan laik bir partiden başka bir şey değildir; onlar ki laiklerin en kötüsü ve mide bulandırıcı olanlarıdır" dedi. **(3)**

Dolayısıyla çeşitli gerici pozisyonlardan gelen, el-Kaide ve onun Suriye kolunun da

dahil olduğu bir dizi İslamcı güç ve IŞİD arasında ideolojik ve politik bir kırılmanın varlığından söz edebiliriz. Liberal destekçilerin çatışma analizlerinde bizi inandırmaya çalıştığıının aksine, bu kırılmanın yukarıda da bahsettiğimiz materyal temellerini dini metinlerin çelişkili yorumlarına ya da “mezhepçiliğe” indirgeyemeyiz. Karl Marks’ın Ekonomi Politiğin Eleştirisi’ne Katkı’nın girişinde de belirttiği gibi “insan bir dönüşüm dönemini kendi bilinciyle değerlendiremez, fakat, aksine, bu bilinç maddi yaşamın çelişkileriyle (...) açıklanmalıdır.” IŞİD’i el-Nusra’dan ayıran faktörlerden biri IŞİD’in militan ve liderinin çoğunluğunun el-Nusra’nın Suriye kolunun militan ve liderlerinin aksine Suriyeli olmaması. Bu durum aynı zamanda el-Nusra’nın Suriye’deki durumun kendine özgü koşulları olduğu söylemlerini de açıklar nitelikte. Bunun da ötesinde bu iki örgüt sınır geçişleri ve petrol alanları gibi maddi etki ve kaynaklar konusunda çatışma ve rekabet halindedir.

10 Haziran 2014’de IŞİD’in seri bir şekilde Irak’ta Musul’u işgal ederek çevredeki Kürt ve Ezidi bölgelerine de sıçraması ve bu sırada askeri ve sivil güçlerle karşı karşıya geldiğinde işlediği korkunç katliamlar, 29 Haziran 2014’te örgütün Hilafet Devleti’ni ilan ederek halife olarak duyurulan örgüt lideri Ebu Bekir el-Bağdadi’ye de bağlılık yemini etmesini hazırlar nitelikteydi. Bu sayede IŞİD, Irak ve Suriye’nin toplamda üçte birini oluşturan geniş bir alanda etki sahibi olmasını sağladı.

“Suriye destekçisi” ülkelerin silahlandırma sözü vermelerine rağmen hayatta kalmalarına bile yetmeyecek nitelik ve nicelikte silah yardımı yaptığı Özgür Suriye Ordusu’nun örgütlenme ve silahlanma konusundaki zayıflığı, aşırı İslamcı grupların “kurtarılmış” bölgelerdeki silahlı eylem alanlarında giderek daha fazla etkiye sahip olmaya başlamasına yol açtı. Bu sırada Katar, Suudi Arabistan ve Türkiye gibi bölge ülkelerinin ve Körfez bölgesindeki cihat destekçisi ağların aşırı İslamcı gruplara illegal yollardan sağladığı sınırsız silah ve para desteği sağlaması sonucunda, 2014 yılı itibariyle rejimin etkisini kaybettiği bölgelerde egemenliğin bu grupların eline geçtiği artık kaçınılmaz bir gerçeğe dönüştü.

IŞİD’in ve Aşırı İslamcıların Suriye’de Giderek Büyümesi Sosyal Bir Parçalanmayı da Beraberinde Getiriyor

“Kurtarılmış” bölgelerde karşıdevrimin, özellikle de İslam Devleti örgütünün, el-Nusra’nın, Ahrar ül-Şam’ın ve diğer aşırı gerici cihatçı grupların, giderek büyüyen hakimiyetini 2013 baharı ve sonrasında 9 Nisan 2013’te gerçekleşen IŞİD’in yapılanması kapsamında zamansal bir bağlama oturtmak gerekiyor. Bunu aynı zamanda Suriyeli kitlelerin kurtarılmış bölgelerdeki genel sosyal koşulları bağlamında da düşünmek zaruri. Bu kitleler, yeterince silaha ve örgütsel düzene sahip olmayan, halk güçlerinden oluşan “Özgür Suriye Ordusu” ile girdiği çatışmalar esnasında sosyal altyapıyı, mahalleleri, semtleri, sivil ve tarımsal hayatın tüm bileşenlerini imha eden bir rejimin sürdürdüğü kanlı savaşın yol açtığı acılarla boğuşuyorlar.

IŞİD’in başını çektiği gerici İslamcı cihatçı güçlerin bölgede etkilerini artırmalarına izin veren nesnel koşullara bakmak, kurtarılmış bölgelerdeki bu kitlelerin 2013 yılı başında ne gibi şartlarla karşı karşıya olduklarını anlatmaya kısmi de olsa yetiyor. Suriye Araştırma ve Çalışmaları Merkezi’nin 24 Kasım 2013’de yayımladığı “Suriye Devrimi ışığında sosyoekonomik gerçekler” adlı rapor kurtarılmış bölgelerde aynı yılın Mart ayındaki koşulları şöyle özetliyor:

Suriye söz konusu olduğunda askeri operasyonlar, bombalamalar, tutuklamalar, kitlesel yer değiştirme ve göçler Suriyelilerin insani ve ekonomik koşullarını oldukça etkilemiş durumda. Büyüyen bir sivil topluma rağmen, yaşanan kriz sosyal ilişkilere zarar verirken bir yandan da köktenciliğin ve fanatizmin yayılmasına yol açıyor. Aynı zamanda kriz sosyal norm ve değerleri de olumsuz etkileyerek, tersine intikam fikrini ve eylemlerini de körüklüyor. Tüm bunlar, sosyal dayanışma, toplumsal uyum ve sosyokültürel anlamda insani kaynaklar gibi telafisi zor yapıların kaybına neden oluyor. Bu durum tersine bir gelişmeyi pekiştiren şiddete dayalı yasadışı kazanımların artmasına katkıda bulunuyor.

Suriye nüfusunun yarısından fazlası yoksulken, devrimin başlangıcından bu yana 6.7 milyon insan da açlık sınırının altına düştü. Yaklaşık 2.3 milyon memur ve işçi işlerini ve mevkilerini kaybetmiş durumda; işsizlik oranı yaklaşık %50 civarında ve şüphesiz ki bu sayılar giderek artmaya devam ediyor.

İşçiler devrimin başlangıcından beri gösterilerin bir parçasıydılar, ancak varlıkları devrimci politik partilerin ve bağımsız sendikaların yokluğu nedeniyle bir işçi hareketinin parçası olmaktan çok bireysel katılımlarla sınırlı kaldı. Bu yokluğun nedeni ise tümünü aynı oportünizm ve işçi sınıfı düşmanlığı ile nitelendirebileceğimiz Baas Partisi, ve Bekdaş'ın Komünist Partisi gibi Baas'ın uyduları ve çeşitli yan kurumları dışında kalan tüm politik yapıların iktidardaki gücün yasaları tarafından engellenmesiydi. Aynı rapor işçi bölgelerindeki durumu şöyle özetliyor:

Sadece devrimin ilk yılında 85.000 işçinin işine son verildi. İşten çıkarılmaların yarısından fazlası Şam ve banliyölerinde gerçekleşti. Bu rakamlar, resmi açıklamalara göre 1 Ocak 2011 ve 28 Şubat 2012 arası dönemde 187 özel fabrikanın kapatıldığı Humus, Hama ve İdlip illerini içermiyor. Humus, Halep ve diğer bölgelerde yağmalanan ve harap edilen pazar ve ticaret kurumlarını saymadan bile kapatılan atölye ve fabrikaların sayısının toplamda 5000 civarında olduğunu düşünürsek, resmi rakamların doğruluğu da tartışılır hale geliyor.

Bu resme 2013 yılı başında sayıları yarım milyona yaklaşan tamamiyle yıkılmış, ve neredeyse bir o kadar da kısmen yıkılmış ev ve yerleşim yeri de ekleniyor. Bu trajik durum sadece 2013'te Suriye nüfusunun üçte birinin, özellikle ayaklanmanın yaşandığı bölgeleri terk ederek ya ülke içinde başka bir bölgeye zorunlu göç yapmasına, ya da komşu ülkelere mülteci olarak sığınmasına yol açtı. 2014'e gelindiğinde ise ülke içinde zorunlu göç eden ya da mülteci olanların sayısı nüfusun yarısına ulaştı.

Şüphesiz ki böylesi bir sosyo-ekonomik yıkım, sosyal parçalanma ve insani kaçış başta IŞİD olmak üzere gerici İslami cihatçı grupların bölgede etkilerini artırıp egemenlik kurmalarını kolaylaştırdı. Bu grupların etkilerini artırabilmelerinin bir başka nedeni ise halk direnişinin hem ürünü ve hem de önemli bir parçası olan Özgür Suriye Ordusu'nun, Baasçı güçlerin şiddet ve barbarlığı karşısında giderek marjinalize olarak parçalanması oldu. İşte bu sayede IŞİD, el-Nusra ve aynı saflardaki diğer cihatçı gruplar bugünkü konumlarına gelebildi.

IŞİD ve Karşıdevrimin İlerlemesi Demokratik Halk Hareketinin Ezilmesi Anlamına Geliyor

4 Mart 2013 tarihinde iktidardaki klikten kurtarılan ilk kent olma özelliğini taşıyan Rakka, IŞİD'in halk hareketine yönelik eylemlerini anlamak adına kuşkusuz ki, merkezi bir öneme sahip. Bu kent, kurtuluşundan IŞİD'in eline düşmesine kadar geçen sürede büyük bir kültürel, politik ve halk hareketliliğine tanık oldu. Sunday Telegraph muhabiri Richard Spencer'ın 30 Mart 2014 tarihinde yayımlanan röportajı, "Rakka kentinin muhalif liberal grupların hakimiyetinde" olduğunu belirtiyor. "Suriye'nin kuzeyinde yer alan kent, birçok felsefi ve politik tartışma grubuna ev sahipliği yapıyor ve bu gruplardan biri çevreyi korumak için kent merkezindeki bir seraya ağaçlandırma ve yeşillendirme etkinliğine katıldı. Bu etkinliklerin yoğunluğu ve canlılığı oldukça etkileyiciydi. Aktivistler, birçok kampanya ("sokaklarımız özgürlüğü soluyor," "bayrağımız," "ekmeğimiz"), gelirin şehit ailelerine gittiği bir el işleri ve sanat sergisi, Cuma günleri kentin ana arterlerinden birinin temizlenmesi için düzenlenen bir inisiyatif ("Rakkamız bir cenettir") başlattılar.

Rakka'daki bu durum, IŞİD'in eline geçirmesinden önce "kurtarılmış" kent ve bölgelerin çoğunluğunda yaşananların bir yansımasıydı. Elbette diğer İslamcı ya da İslamcı olmayan çeteler de, keyfi tutuklamalar ve yargısız infazlar dahil olmak üzere şiddet eylemlerinde bulundular; ancak IŞİD, bağımsız ya da demokratik aktivizmin her biçimini şiddetli ve sistematik bir biçimde yok etmesi ve hakimiyetindeki nüfusa totaliter ve gerici toplumsal uygulamaları dayatması bakımından diğerlerinden farklılaştı.

Birleşmiş Milletler'in soruşturma komisyonu, 14 Kasım 2014 tarihinde, Suriye'de IŞİD örgütünün "insanlığa karşı suçlar ile savaş suçları işleyerek korku saldığını" ifade eden "Terörün Hüküm Sürmesi: Suriye'de İslam Devleti altında yaşamak" başlıklı bir rapor yayınladı. Komisyon, IŞİD liderlerinin Uluslararası Ceza Mahkemesi'nde yargılanmasını istedi. Yaklaşık 300 mağdur ve görgü tanığının ifadelerini içeren rapor, IŞİD örgütünün "şiddet, beyin yıkama ve ona itaat edenleri ödüllendirme yoluyla sivil yaşamın her yönünde hakimiyet kurmayı hedeflediğini" söylüyor. Nitekim IŞİD, vergiler ya da zorla din değiştirme, ibadet

yerlerinin yıkılması ve azınlıkların sistematik tehciri gibi etnik ve dini kimlik temelinde ayrımcı bir politika yürütüyor. Rapor, IŞİD'in "Suriye'nin kuzey doğusundaki kent ve köylerde halka açık yerlerde erkeklerin, kadınların ve çocukların kafasını kestiğini ya da onları recm ettiğini" ve "silahlı güce karşı koymalarının olası sonuçları hakkında halkı uyarmak için mağdurların cesetlerini üç gün çarmıhta sergilediğini, kafaları parkların demirliklerine astığını" ekliyor. Rapor, aynı zamanda kadınlara yönelik tecavüzleri ve ailelerin reşit olmayan kızlarını IŞİD savaşçılarıyla zorla evlendirmeleri korkusuyla hemen evlendirdiklerini de ortaya koyuyor. Aynı zamanda IŞİD, halkı korkutmak için "hırsızların" ellerini kesmek ya da kırbaçlamak veya çarmıha germek gibi "yasal cezalar" da uyguluyor.

Komisyonun raporu, çoğunluğunu yabancıların oluşturduğu bu barbar örgütün "uzun vadeli sadakat ile ideolojik itaat gösterebilmeleri ve şiddeti bir yaşam şekli olarak kabul eden kendini adanmış bir savaşçı grubu oluşturabilmeleri açısından çocuklara" öncelikli önem verdiğini ortaya çıkarıyor.

"IŞİD'ci" Devlet... İnsanları Cennete Zincire Vurarak Sürüklüyoruz

Cihatçı Selefi diğer gruplardan farklı olarak IŞİD, silah ve şiddet yoluyla ve gelecekte değil bugün özgün bir devlet ve toplum kurma projesine sahip. Özgür Suriye Ordusu ile rakip cihatçı gruplarla çatışmaya girdikten sonra bu örgüt, "Devletin" etki alanını genişletmek için finansal kaynaklarını, daha doğrusu geçiş noktaları ile petrol kuyularını güvence altına almaya girişti. Deyr ez Zor'da El Şeytaat aşiretine karşı yoğun bir vahşet uyguluyor; Temmuz 2014'te içlerinden biri Deyr ez Zor'un en büyük petrol ve gaz rafinerisi El Amor olan iki petrol rafinerisini yağmalamak için yüzlerce aşiret üyesini öldürdü ve binlercesini göç etmeye zorluyor. Middle East Online sitesi, 13 Ağustos 2014 tarihli röportajında IŞİD'in Suriye'de 50, Irak'ta 20 petrol kuyusunu denetiminde tuttuğunu ortaya koyuyor. Her ne kadar bu sayılar Irak hükümet güçlerinin toparlanması nedeniyle azalmış olsa da, 2014'ün son ayında IŞİD'in günlük petrol gelirinin 3 milyon dolar civarında olduğu tahmin ediliyor. IŞİD, kelle başına ve her ay düzenli olarak, özellikle tacirlerden olmak üzere 60 milyon dolar civarında vergi topluyor. Esirler için fidye istiyor, çalıntı arkeolojik parçaları satıyor ve Körfez ile Avrupa

lkelerindeki sempatizanları tarafından finanse ediliyor.

Şiddet ve terörün kullanmasının yanı sıra IŞİD, halk nezdinde itibar kazanmak için başka araçlar da kullanıyor. Deyr ez Zor'da El Şeytaat airetine karşı yaptığı katliamlardan sonra IŞİD, oldukça yoksul olan bölge halkının desteğini kazanmak için gaz, elektrik, benzin ve yiyecek dağıttı. Hırsızlıklara son verdikten ve "hırsızları" cezalandırdıktan sonra, marjinal ve yoksul çevrelerde biraz destek kazanabildi. İsizlere "ok düşük" olsa da bir işsizlik maaşı, halk çok zor koşullarda yaarken de barınma ve diğer temel ihtiyaçlarını karşıladığı savaılarına ise 300 dolar ödemeye baladı. Böylece, sınıf çıkarlarını savunacak politik bir temsiliyetten yoksun toplumun en alt tabakasındaki bu insanlar için IŞİD çekici hale geldi.

IŞİD rgt, başkenti Rakka'da ve denetiminde bulunan diğer bölgelerde insanların günlük yaşamının her ayrıntısını yönetiyor ve ona müdahale ediyor. Silah taşıma hakkına sahip tek insanlar olan örgüt yeleri, Rakka sokaklarında ellerinde kalanikof ya da tabancalarla dolaıyorlar. IŞİD, biri erkekler diğeri de kadınlardan oluşan iki farklı kolluk kuvvetine (İslami polis) sahip. El Hansa Tugayları, silah taşıyan ve sokakta ya da taburda herhangi bir kadının üzerini arama hakkına sahip kadınlardan oluşuyor. El Asba da aynı görevlere sahip tugayların erkek birimini oluşturuyor. Bu iki kuvvet örgütün görüşlerini dayatarak İslami yasalara uyulmasını da sağlıyorlar.

Durum bununla da sınırlı kalmıyor; IŞİD, merkezi, başkenti Rakka'da olan, eğitim, sağlık, su ileri ve elektrik, diyanet ileri ile savunma bakanlarından oluşan bir hükümet de kurdu; bu bakanlıklar bir zamanlar Suriye hkmetine ait olan binaları işgal ediyorlar.

Suriyelilerin çoğunluğu, 2013'te adı geçen bölgelerde IŞİD'i "yabancı" ve "igalci" bir rgt, Deyr ez Zor'da bir aktivistin dediği gibi "İsrail'in Filistin'i koloniler kurarak işgal ettiği gibi sömürgeci bir hareket" olarak görüyordu.(4) İnsanların çoğu hâlâ bu yaklaşıma sahip olsa da IŞİD, 2014 yılında bu bölgelerde az da olsa önemli bir toplumsal destek bulabildi. "Rakka sessizce boğuluyor" adlı sitede

Rakka kentinden bir aktivist, IŞİD'in hiçbir kamusallaştırma adımı atmamış olmasına, tekelci büyük tacirlerin açgözlülüğünü sınırlandırmasına ilişkin bir yasa geçirmemiş ya da bunu hiç önermemiş olmasına, ve de tam aksine IŞİD'in bu kişilerle iyi ilişkilere sahip olduğuna dikkat çekiyor.

“IŞİDcilik” Nedir?

Aşırı gerici İslami cihatçı Selefi akımların bünyesinden çıkmış bir örgüt olan IŞİD'in gelişiminin üstünkörü bir tahlili, onu en önemli kolu terörist El Kaide örgütü olan cihatçı Selefi akımın çoğunluğundan ayıran ideolojik ve pratik özgünlüğünü açıklamak için yeterli değildir. Buna rağmen IŞİD'in ortaya çıkışı, öncelikle cihatçı Selefiliğe bağlı bu gruplarla fiziksel hesaplaşmaya kadar varan mutlak bir kopuşu temsil ediyor. Bir yandan da diğer cihatçı örgütlerde “IŞİDleşme” yönünde kayda değer bir eğilimin ortaya çıktığını söyleyebiliriz —bunlardan en önemlisi olan El Nusra Cephesi, biri tutum ve pratikleriyle IŞİD'e yakınlaşan, diğeri örgütüne sadık kalan iki cepheye bölünmüş gibi görünüyor. Ahrar el Şam hareketine gelince, her ne kadar bünyesindeki tugaylar IŞİDciliği benimseye eğilimli olsa da, hareket belirli bir ölçüde cihatçı Selefi kimliğini koruyor. Ancak en kötüsü, birçok gerici cihatçı grup IŞİD'e ve onun Kuzey Afrika ülkeleri ve diğer bölgelerdeki hilafetine biat ediyorlar.

Bazıları, zaten karşıdevrimin gerici bir bileşeni olduğundan IŞİD'in başka bir özelliğinin bulunup bulunmadığını araştırmakta herhangi bir politik ya da pratik menfaatin olmadığını düşünebilirler. Ancak bu “yeni” fenomen, yukarıda da vurguladığımız gibi, dayandığı toplumsal ve ekonomik maddi koşullardan bağımsız olarak anlaşılabilir. IŞİD'e karşı politikalar ve politik cevaplar üretmek, onun kuruluşunu ve etki alanını genişletmesini mümkün kılmış olan maddi koşulları sömürülen ve ezilen sınıfların bakış açısından, yani Marksist bakış açısından, bakarak anlamaksızın olanaksızdır.

Buraya kadar IŞİD'in gerici ve karşıdevrimci bir güç olarak doğuş sürecini ve Irak ile Suriye'deki etki alanının genişlemesini açıkladık. Bu örgütün ortaya çıkışının asıl nedenlerinden birinin bizzat mevcut rejimler ve onların acımasız gerici

marjinalleşme politikalarında ve emperyalist müdahalede yattığının üzerinde durduğumuzu bir kez daha hatırlatmakta fayda var. Irak'taki Amerikan işgali, savaştan geri kalan altyapıyı ve toplumsal dokuyu yok ederek bu tarz hareketlerin gelişimi için gerekli koşulları yarattı. Benzer şekilde aylardır süren ve ABD'nin emperyalist ittifakın başını çektiği "IŞİD'e karşı savaş" bu örgütü yenilgiye uğratmayacak; tam aksine IŞİD'in azılı düşman Amerikan emperyalizmine karşı koyan bir güç olarak algılanmasına yol açarak kitlelerin daha büyük sempatisini kazanmasına neden olacak.

IŞİD'in doğuş süreci, bahsedilen geleneksel cihatçı diğer hareketlere göre özgünlüğü, devrimci bir sürecin ortasındaki bu ani ve "şaşırtıcı" ortaya çıkışı, bu bölgelerde devrimin tüm tezahürlerini ezmiş olduğu ve yerel halka toplumsal ve ideolojik bir yaşam tarzı dayatmış olması karşısında, IŞİD olgusunun ve "Devletinin" inşasının faşist deneyimlerin ışığında bir yaklaşımla tahlil edilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Ancak kastettiğimiz Avrupa ülkelerinde geçmişte yaşanmış olan faşizm değil; daha çok yeni faşist hareketler çerçevesinde daha sınırlı ve özgün bir tahlilden söz ediyoruz. Suriye devriminin seyri ile ülke tarihindeki bu tehlikeli dönemeç pek çok kişiyi şaşırttı. Bu koşullarda "tarihin akışı ile önce binlerce, sonraysa milyonlarca insanın bireysel kaderi iç içe geçti. Sadece politik partilerin kökü kazınmadı, aynı zamanda büyük beşeri toplulukların ve onları oluşturan insanların maddi varlığı da birdenbire tehlikeye düştü." Devrimci Marksist entelektüel Ernest Mandel Troçki'nin *Faşizm Teorisinin Kurucu Unsurları* adlı kitabında faşizmi böyle betimliyordu.(5)

Geçmiş yüzyılın otuzlu yıllarında (Stalinist) Komintern'in faşizmin "finans kapitalin iktidarı" şeklinde tanımlaması ve bu şekilde kabul edişi, zamanında Avrupa'da faşizmin doğuşunu ya da Avrupa ülkelerinde veya başka yerlerde gelişmekte olan yeni faşist hareketleri yorumlamak için yeterli olmamış olduğu gibi, günümüzde de IŞİD'in ortaya çıkışını açıklayamaz.

Troçki, Avrupa'da faşizmin ortaya çıkışını açıklama ve tahlil etme konusunda en yetkin Marksist entelektüel oldu. O, faşizmin "küçük burjuvazi sayesinde iktidara geldiğini" söylemekle yetinmedi, faşizmin üzerinde yükseldiği toplumsal tabakaların, onun deyimiyle "insan tozu"nun kentsoylu esnaf ve tacirlerden,

memurlardan, çalışanlardan, teknik personel ve entelijansiyadan ve batmış köylülerden oluştuğuna dair daha derin bir tahlil yaptı, ki bunlara işsizleri de ekleyebiliriz.(6)

Troçki faşizmi tahlil ederken, sınıfsal bir toplum tahlilinden, yani geçmiş yüzyıllardan miras kalan üretim kalıpları, ilişkiler ve ideolojilerin, modern üretim yapıları, ilişkiler ve ideolojilerle birlikte var olduğunu söyleyen eşitsiz ve bileşik gelişim yasasının derin kavrayışından yola çıktı. Ernest Mandel, *Troçki'nin Düşüncesinin Dinamiği*(7) adlı kitabında Troçki'nin faşizm olgusu hakkındaki derin kavrayışını şöyle özetler: “Troçki, başka birkaç Marksist yazarla birlikte (Ernst Bloch, Kurt Tucholsky) sosyal ve ekonomik biçimler ile ideolojik biçimler arasındaki farklılaşmayı, bir başka deyişle kapitalizm öncesi dönemin düşünce, duygu ve güçlü simgelerinin burjuva toplumun çok geniş kesimlerinde (özellikle sürekli yoksullaşan orta sınıflarda, aynı zamanda burjuvazinin saflarında, sınıf düşmüş entelektüellerde, hatta işçi sınıfının çeşitli kesimlerinde) hâlâ varlığını sürdürdüğünü anlamıştı. Troçki gerekli toplumsal ve politik sonuçlara herkesten daha iyi ulaştı: toplumsal ve ekonomik sınıf çelişkilerinin artarak dayanılmaz hale geldiği koşullarda, farklı sınıfların önemli kesimleri ve Troçki'nin bilgece “insan tozu” olarak nitelediği bahsedilen sınıf tabakaları bir araya gelebilir ve güçlü bir kitle hareketi oluşturabilirler. Karizmatik bir lider tarafından cezbedilen ve kapitalist sınıf ile onun devlet aygıtı tarafından silahlandırılan böyle bir hareket, kanlı terör ve sindirme politikaları yoluyla işçi hareketini yok etmek için bir araç olarak kullanılabilir.

Aynı zamanda Troçki, faşizmi Bonapartizmden ve diğer diktatörlük biçimlerinden ayıran faktörler üzerinde de ısrarla durdu; şöyle ki faşizm işçi sınıfının tüm örgütlerinin — en ılımları, kuşkusuz sosyal demokrat olanları da dahil — tamamen yok edildiği, güçlü yürütme organının ve “açık diktatörlüğün” “özgün bir biçimi”dir. “Faşizm, işçi sınıfını tamamen ezerek, örgütlü işçi sınıfının kendisini savunma araçlarını maddi olarak yasaklamaya çalışır. Sosyal demokrasinin faşizm için gerekli koşulları hazırladığından hareketle, sosyal demokrasi ile faşizmin müttefik olduklarını söylemek ve faşizme karşı sosyal demokrasiyle herhangi bir ittifakı yasaklamak bir hatadır.”

Faşizm olgusunun “insan tozu” kitlelere dayanan bir hareket olarak nitelendirilmesi, IŞİD’in oluşum sürecine tamamen uyuyor. Genellikle faşizm, yerleşik devleti yenmek ve faşist devleti kurmak için milisler halinde örgütlenmiş bir parti şeklinde kurulur. İtalyan araştırmacı Emilio Gentile’ye göre faşistler, “kendilerini yozlaşmış bir ulusu yeniden ayakları üzerine dikmek için iktidarı almak zorunda olan, savaş koşullarına doğmuş ve yeni insanlardan oluşan seçkin bir zümre (aristokrasi) olarak görürler.”**(8)** Faşizm insanları “sınıflar olarak değil kitleler olarak” örgütlemeyi hedefliyor ve Gentile tarihsel incelemelerin, faşizmin “dünyayı ve toplumu değiştirmeye çalışmadığını, fakat insanları disipline ederek ve kaba kuvvet kullanarak bizzat insan doğasını değiştirmeye çalıştığının” altını çizdiğini belirtiyor.

Yalnızca bu anlamda IŞİD’in faşist hareketin yeni biçiminin pek çok özelliğini taşıdığını ve Hilafet Devleti’nin özgün koşullarda kendine özgü faşist bir devlet olduğunu söyleyebiliriz.

Sonuçlar

Toplumsal yıkım ve parçalanma koşullarında IŞİD’in faşist bir karakteri olduğunu söylemek, onu devrimci halk hareketi için ölümcül bir tehlike olarak kabul ettiğimiz koşullarda devrimci güçlerin müdahale araçları sorununu bir anda ortaya koyuyor. Mücadelenin pratik tutum ve biçimleri nelerdir? Öte yandan bu husus, demokratik ve sol devrimci güçlerin birleşik cephesinin derhal inşasını gündeme getiriyor. Son olarak, halkımızı ve ülkemizi ezen ve onları yok eden iktidardaki klişe karşı benimsenecek eylem biçimleri sorununu da eklemek lazım.

Suriye’deki devrimci sürecin güncel durumu oldukça kötü. Emekçi hareketin yaşadığı bunalımın nedeni, Esad rejiminin yıkıcı saldırıları, katliamlar ve Suriyelilerin yarısının bugün yurdundan edilmesi anlamına gelen milyonlarca Suriyelinin zorunlu tehciridir. Tüm bunlara IŞİD, El Nusra ve diğerleri gibi gerici ve karşıdevrimci güçlerin Özgür Suriye Ordusu aleyhine yükselişini ve halk hareketinin rejimden “kurtarılan” bölgelerde dahi geri çekilmesini de eklemek gerekir.

Devrimci halk güçlerine yönelik, karşıdevrimin —kendi aralarında da savaşı— çeşitli güçleri tarafından yürütülen bu vahşi saldırı karşısında her geri çekilme, sessizlik ve istifa çağrısı teslimiyet anlamına gelecek, bazılarının sandığının aksine yıkıcı olacak ve devrimin elverişsiz durumunu kötüleştirmekten başka bir işe yaramayacaktır. Buna karşın halk hareketi ne kadar zayıf ve dağınık olursa olsun, El Nusra Cephesi gibi radikal cihatçı güçlerin elinde bulunan bölgelerde bile hâlâ yaşıyor ve canlılığını yeniden kazanıyor olması, protesto, ayaklanma ve diğer halk seferberliği biçimlerini savunan tüm grupların, koordinasyonların ve devrimci örgütlerin seferberliğini her yerde tüm gücümüzle zorlamamız gerekliliğini ortaya koyuyor.

Ancak bunları gerçekleştirmek için bir araca ihtiyaç duyuyoruz. İhtiyacımız olan, halk devriminin temel talepleri üzerinde yükselen, savaşçı ve merkezi bir eylem stratejisi etrafında kurulacak demokratik ve sol devrimci güçlerin birleşik cephesidir. Özgür Suriye Ordusu'nun ya da silahlı yerel direniş gruplarının kontrolündeki bölgelerde ciddi silah eksikliğine rağmen gerici güçlere karşı verilen silahlı çatışma artık bir lüks değil, tam tersine devrim ve halk hareketi için bir ölüm kalım meselesidir. Eğer tüm bu güçler askeri ve politik bir ulusal ve aynı zamanda merkezi önderlik altında birleşirlerse, ellerinde var olan imkanlar yeterli olacaktır.

Bu birleşik cephenin inşasını politik boyutla sınırlandıramayız, inşa aynı zamanda askeri bir boyut da taşınmalıdır; hatta özellikle askeri boyutu vurgulamakta yarar var, çünkü devrimci güçlerin ana rakibi yalnızca karşıdevrimin gerici güçleri değil, aynı zamanda iktidarı elinde tutan Şam'daki kliktir. Bu kliği devirmenin, faşist ve gerici güçleri yenmenin önkoşulu olduğunu akılda tutmak gerekir. Bu rejimin ayakta kalması ya da yüzeysel olarak değişmesi, halk devrimi için ağır bir yenilgi ve karşıdevrim için açık bir zafer olacaktır. Güç dengelerini geçmişte devrimin motor toplumsal gücü olmuş ve hâlâ da olmayı sürdüren emekçi sınıflar ve devrimci politik güçler lehine bozmak için çabalarımızı ortaklaştırmalıyız.

İŞİD'e karşı yürütülen emperyalist savaş, emperyalistlere ve onların bölgesel müttefiklerine Esad rejimini “yeniden üretmek” için bir bahane oldu. Son aylarda Suriye'de, Suriye halkının dostları olduklarını iddia eden emperyalist güçler

tarafından politik çözüm yeniden gündeme getirildiğine tanık oluyoruz. Bu emperyalist güçlerin gerçek amacı hiçbir zaman rejimi devirmek değil, tam tersine rejimi yukarıdan bir reform ve politika değişikliğine zorlamak ve Suriye'nin ekonomik ve askeri imkanlarını yok etmektir. Aynı şekilde bölgede karşıdevrimin kalbi ve kalesi olan Suudi Arabistan, Katar ve Körfez ülkeleri hükümetlerinin Mısır'daki karşıdevrim hükümeti ile birlikte, Esad rejimini ayakta tutacak bir politik çözüm için bastırıldığını görüyoruz. O kadar ki emperyalizmin ürünü Ulusal Koalisyon, kendisini politik çözüme, yani mevcut yerleşik rejime katılmaya zorlamak amacıyla Suudilerin ve Körfez ülkelerinin, altı aydır finansal yardımlarını durdurmasından uluorta yakınıyor. Oportünist ve yozlaşmış yapısı göz önünde bulundurulduğunda Koalisyon, muhtemelen gelecekte bu politik çözüme onay verecektir. Koalisyon'un geçen ayın sonunda, başta Koordinasyon Komitesi olmak üzere devrimin başından beri belirsiz tutumlar takınan sözde muhalif yerli grupların ve sahada hiçbir gerçek ağırlığı bulunmayan yurtdışından gelen grupların aksine Moskova toplantısına katılmaktan kaçındığını bir kenara yazalım. Moskova, Tahran ve Mısır gerçek amacı rejimi yeniden üretmekten ibaret olan "politik çözümü" hayata geçirmek için bu toplantıları himaye etmeyi görev edinmiş gibi görünüyorlar.

Halkın devrim sırasında ifade ettiği talepleri unutmamak kaydıyla halk kitlelerinin acılarını hafifletmeyi amaçlayan hiçbir tedbire karşı çıkmayız; söz konusu "politik çözüm" karşısında, devrimci güçlerin olarak uyanık ve temkinli olup, aslında diktatörlük rejimini korumak için "politik çözüm" pazarlıklarında yer alan ya da alacakların maskesini düşürmeli ve teşhir etmeliyiz. Rejimi devirmek ve sonrasında özgürlük, demokrasi, eşitlik ve sosyal adaletin bulunduğu bir Suriye'yi kurmak için, demokratik özgürlüklerden verilen her türlü ödüne, diktatörlük rejiminin kalıntıları üzerine kurulmak istenen radikal demokratik bir rejime dair taleplere ve halk kitlelerinin fedakârlıklarının pazarlık konusu yapılmasına karşı da sonuna kadar mücadele etmeliyiz.

Devrimci Sol Akım'ın parçası olan devrimci Marksistler, bu çok cepheli savaşta yorulmak bilmeksizin temel bir görevi yerine getirmek için de çalışıyorlar: devrimci işçi kitle partisinin inşası.

Révolution permanente, no.5, Mart 2015

Dipnotlar:

- 1.) Bkz.:
<http://www.alaan.tv/news/columnist/113679/isis-zarqawi-network-state-bag->
- 2.) Abdallah Saïf, *Al Qaïda en Syrie.... de l'Etat au Califat*, Centre de la République.
- 3.) Bkz. *ibid*.
- 4.) Suudi Er Ryad gazetesinde yayınlanan AFP röportajı, 22 Eylül 2014
- 5.) Arapça çevirisinden alıntılanmıştır.
- 6.) Troçki, "Uluslararası durumun anahtarı Almanya'da," *Les œuvres*, 26 Kasım 1931.
- 7.) Arapça çevirisi.
- 8.) Güncel ve Çağdaş Tarih Dergisi, no.55-3, 2008